

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

HAYRİ KAMALAK VE DİĞERLERİ / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 2251/11)

KARAR

STRAZBURG

Başkan,

Guido Raimondi,

Yargıçlar,

Danutė Jočienė,

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

ve **Bölüm Yazı İşleri Müdürü** Stanley Naismith'in katılımıyla, 8 Ekim 2013 tarihinde Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), yukarıda belirtilen 7 Ocak 2011 tarihli başvuruya ilişkin olarak gerçekleştirilen müzakereler sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuranlar, sırasıyla, 1965, 1966, 1997 ve 1992 doğumlu olup, Türkiye'nin Adana ilinde ikamet etmektedirler. Başvuranlar, Ağrı 12. Mekanize Piyade Tugayında zorunlu askerlik görevini ifa ederken, 4 Eylül 2009 tarihinde, piyade tüfeğiyle kendisini vurarak intihar eden Volkan KAMALAK'ın ("V.K.") babası, annesi ve kardeşleridir. Mahkeme önünde, Ağrı'da görev yapan Avukat S. KILIÇ tarafından temsil edilmektedirler.

2. Dava konusu olaylar, başvuranlar tarafından ibraz edildiği şekliyle aşağıdaki gibi özetlenebilir.

3. 4 Eylül 2009 tarihinde saat 10.20 sularında gerçekleştirilen atış talimi esnasında, V.K.'nin tüfeği tutukluk yapmıştır. V.K.'nin arkadaşı Y.Z., sorunun çözülmesi için yardımcı olmuş, şarjörü çıkarıp tekrar takmıştır. Ardından, V.K., aniden ayağa kalkmıştır. Y.Z., arkadaşını ayağından tutmaya çalışarak kendisine ne yaptığını sormuştur. V.K., atış alanından aşağı doğru

birkaç adım atmış, G-3 piyade tüfeğini çenesinin altına dayamış, kafasına doğru nişan almış ve ateş etmiştir.

4. V.K., derhal revire kaldırılmış, ancak orada hayatını kaybetmiştir.

5. Askeri savcı, saat 12.10 sularında, olay yeri incelemesini başlatmıştır.

6. Adana Adli Tıp Kurumunda, 5 Eylül 2009 tarihinde otopsi yapılmıştır. 15 Nisan 2010 tarihli otopsi raporunda, ateşli silah giriş yarasının tek başına öldürücü nitelikte olduğu, atışın bitişik atış mesafesinden yapıldığı, ölüm nedeninin, ateşli silah yaralanmasına bağlı kafatası kırığı, karakterli beyin doku harabiyeti ve beyin kanaması olduğu belirtilmiştir. Yapılan toksikolojik inceleme sonucunda, V.K.'nin kanında alkole rastlanmıştır.

7. Askeri savcının talebi üzerine, Adana Adli Tıp Kurumu tarafından bir bilirkişi raporu daha düzenlenmiş olup, söz konusu raporda, V.K.'nin kanında tespit edilen 130 mg/dl alkolün, müteveffanın ölümünde herhangi bir etkisinin olmadığı bildirilmiştir.

8. Olay yeri olan atış alanından toplanan boş mermi kovanları üzerinde yapılan balistik inceleme sonucunda, V.K.'nin tüfeğinden çıkan boş mermi kovana tespit edilmiştir.

9. V.K.'nin sağ ve sol el içi, sol elinin üst kısmı ve yüzünden alınan svaplarda atış artıklarına rastlanmıştır.

10. Askeri savcı tarafından birkaç tanığın ifadesi alınmış ve aşağıdaki ifadeler tutanağa geçirilmiştir.

11. Müteveffanın en yakın arkadaşlarından biri olan Y.Z., ifadesinde, V.K.'nin sürekli askerlikten şikâyet ettiğini, bel fıtığından dolayı Ağrı Asker Hastanesine sevkini gecikmesi konusunu çok fazla kafasına taktığını, olay günü omzunun ağrıdığını söylediğini, dağıtım iznindeyken omzunun çıktığını ve asker hastanesinde tedavi olabilmesi için birliğinden sevk kağıdı alması gerektiğinden söz konusu rahatsızlığı sivil hastanede tedavi ettirdiğini söylediğini, bundan dolayı askeri mahkemeye verilmekten korktuğundan bahsettiğini, V.K.'nin, olay günü, bankamatik kartlarını, kimlik kartını ve üzerinde telefon numaralarının yazılı olduğu bir kağıt parçasını arkadaşı

A.T.'ye vermek istediğini, ancak A.T.'nin bunları almak istemediğini, V.K.'nin, bu durumu hesabındaki parayı babasına göndermesi gerektiğini ancak çarşı izni olmadığını söyleyerek izah ettiğini, V.K.'ye problemin ne olduğunu sorduğunu ve söz konusu eşyaları kendisinin teslim aldığını, atış alanında yerde yatar vaziyette atış pozisyonu alındığında V.K.'nin gergin olduğunu gördüğünü, V.K.'nin rahatsız olduğunu söyleyerek cebindeki cüzdanı çıkarıp kendisine verdiğini, atış komutu verildiğinde tetiği birkaç kez çektiğini ancak tüfeğinin tutukluk yaptığını, kendisinin de V.K.'nin tüfeğini alarak, şarjörünü çıkarıp emniyetini açtığını, kurma kolunu çektiğinde mekanizmadan bir mermi kovanının fırladığını, şarjörü doldurarak yerine yerleştirdiğini ve sorunun çözüldüğünü, V.K.'nin tekrar atış pozisyonu aldığını, ancak sonrasında aniden ayağa kalktığını, tüfeğinin dipçisini yere dayadığını, kendisinin V.K.'yi ayağından yakaladığını ve ona ne yaptığını sorduğunu, ancak V.K.'nin diğer ayağıyla kendisini ittiğini ve atış alanından aşağı doğru koşmaya başladığını, ardından durarak yavaşça soluna doğru döndüğünü, tüfeğinin namlusunu boğazına dayadığını ve tetiği çektiğini belirtmiştir.

12. İntihar anına şahit olan görgü tanığı E.U., ifadesinde, V.K.'nin, arkadaşı Y.Z.'yi atlatarak ileri doğru koştuğunu ve tüfeğinin namlusunu çenesinin altına dayayarak ateş ettiğini söylemiştir.

13. Tanık sıfatıyla ifadesi alınan A.T., müteveffanın şen şakrak bir insan olduğunu, sağlık taraması için birlikte revire gittiklerini, V.K.'nin omuz çıkığının ve bel fitiğinin olduğunu, kendisine eğitimlerde zorlandığını söylediğini, revirden Ağrı Asker Hastanesine sevkinin yapıldığını, ancak hastaneye kabulünün 1 hafta-10 gün kadar geciktiğini, bu zaman zarfında V.K.'nin bu durumu çok fazla kafasına taktığını, şikâyet ettiğini, fevri davranışlar sergilediğini ve gergin olduğunu, askerlikten şikâyet ettiğini ve askerde ne işi olduğunu sorguladığını, olay günü atış talimi başlamadan önce V.K.'nin kendisiyle konuşmak istediğini ancak diğer askerler yanlarına geldiğinde konuşmaktan vazgeçtiğini, o gün diğer günlerden farklı olarak

oldukça sessiz ve durgun olduğunu, bankamatik kartlarını ve üzerinde adres yazılı bir kağıdı cüzdanından çıkardığını ve kendisinden bunları ev adresine göndermesini istediğini, V.K.'ye bunları evine neden bizzat kendisinin göndermediğini sorduğunda cevap olarak ilk çarşı izninin kilitli olduğunu belirttiğini, neden kilitlendiğini sorduğunda ise başlangıçta sebebini söylemek istemediğini, sonrasında ise sabah, bölük komutanının, kendisine kılık kıyafetiyle ilgili olarak uyarıda bulunduğunu söylediğini beyan etmiştir.

14. Diğer görgü tanığı E.Ç., ifadesinde, müteveffanın neşeli ancak sürekli askerlikten şikâyet eden takıntılı bir insan olduğunu, olay günü, atış alanında, V.K.'nin tüfeğini çenesinin altına dayadığını gördüğünü belirtmiştir.

15. Diğer görgü tanığı İ.K., ifadesinde, bildiği kadarıyla müteveffanın herhangi bir sorununun olmadığını ancak en ufak şeylere dahi kafasını takan bir kişi olduğunu, V.K.'nin olay günü tüfeğiyle problem yaşadığını, ardından ayağa kalkarak birkaç adım öne atıldığını ve tüfeğini çenesinin altına dayadığını, V.K.'yi tetiği çekerken görmediğini ancak ateş edildikten sonra V.K.'nin kafasında meydana gelen hasarı gördüğünü beyan etmiştir.

16. Müteveffanın samimi arkadaşlarından biri olan S.B., ifadesinde, V.K.'nin olay gününün sabahında keyfinin yerinde olduğunu, V.K.'yi birkaç adım koştuktan sonra silahını çenesinin altına dayadığını gördüğünü, kendisinin bu andan itibaren gözlerini kapattığını ve V.K.'nin tetiği çektiği anı görmediğini, olaydan bir gün önce, V.K.'nin kendisine silah sesinden ve atış talimlerinden korktuğunu söylemiş olduğunu belirtmiştir.

17. Bölük komutanı O.G., ifadesinde, takım komutanının V.K.'nin sırt ağrısından haberdar olduğunu, V.K.'nin bel ağrısından da şikâyet etmesi üzerine revirden asker hastanesine sevk edildiğini, eğitimlere 12 gün katıldığını, omzuyla ilgili rahatsızlığını takım komutanına bildirildiğini ve bu nedenle sürünme gibi eğitimlerden muaf tutulduğunu, bunların dışında V.K.'de herhangi bir anormal durumun gözlenmediğini, olay günü, sabah içtiması esnasında, V.K.'nin kepini çengelli iğne ile tutturduğunu fark

ettiğinde kendisini uyardığını ve kılık kıyafetini düzeltmesini istediğini, kendisine çarşı iznini iptal edeceğine dair herhangi bir imada bulunmadığını, sadece astsubay Z.D.'ye askerleri bu konuda bilgilendirmesi ve bu duruma müdahale etmesi için emir verdiğini beyan etmiştir.

18. Z.D., ifadesinde, V.K.'nin kendisine herhangi bir sorunu olmadığını söylediğini ve sadece sağlığından şikayet ettiğini, omzu çıkık olduğundan bazı eğitimlere katılmadığını, neşeli bir insan olduğunu, eğitimlerde istekli ve başarılı olduğunu, olay gününün sabahında, bölük komutanının kendisini kepinin ve üniformasını çengelli iğne ile tutturması sebebiyle uyardığını belirtmiştir.

19. Takım komutanı E.B., ifadesinde, V.K.'nin yakın zamanda takıma katıldığını ve danışmanlığını kendisinin yaptığını, V.K.'nin sağlık durumu dışında başka herhangi bir sorunundan bahsetmediğini, bu durumunu göz önünde bulundurarak, onu bazı eğitimlerden muaf tuttuğunu, ortama alışıp alışmadığını sorduğunda V.K.'nin alışmaya çalıştığını söylediğini beyan etmiştir.

20. Diğer askerler, ifadelerinde, V.K.'nin şen şakrak, konuşkan ve başarılı bir insan olduğunu, ancak bazen bazı şeyleri fazla abarttığını, kendisinin bile bu huyundan şikayetçi olduğunu, özellikle de omuz ve sırt ağrısı için hastaneye kabulünün gecikmesini çok dert ettiğini ve sağlık sorunları sebebiyle zorlu eğitimlerden muaf tutulduğunu belirtmişlerdir.

21. Tanıklardan hiçbiri, müteveffanın hayatını kaybetmeden önce kötü muameleye maruz kaldığına dair herhangi bir beyanda veya iddiada bulunmamıştır.

22. Başvuranlar, ifadelerinde, V.K.'nin İstanbul'da iken herhangi bir sorununun olmadığını, ancak Ağrı'ya geldikten sonra, özellikle de 16 Ağustos 2009 tarihinden itibaren, yaşadığı baskıdan şikâyet etmeye başladığını, hatta ilk izne çıktığında firar edeceğini söylediğini beyan etmişlerdir. Ayrıca, başvuranlar, V.K.'nin Ağrı'ya gönderildikten sonra psikolojisinin bozulduğunu, arkadaşlarından birine Ağrı'daki birliğinde bir

astsubay ile tartıştığını söylemiş olduğunu, kendisi ile en son 2 Eylül 2009 tarihinde saat 7.00 sularında telefonda görüştüklerini, V.K.'nin bel ağrısı çektiğini ve asker hastanesinden randevu aldığını bildiklerini, bölükte tertipçilik olduğundan, sporların, fiziksel eğitim ve koşulların çok ağır olduğundan bahsettiğini belirtmişlerdir.

23. Askeri savcı, V.K.'nin ölümünde başka herhangi birinin kusuru, ihmali veya teşviki olmadığı kanaatine vararak, 13 Temmuz 2010 tarihinde kovuşturmaya yer olmadığına karar vermiştir. Savcı, V.K.'yi intihara teşvik eden herhangi birinin bulunmadığı ve V.K.'nin herhangi bir şekilde kötü muameleye maruz kalmadığı sonucuna varmıştır.

24. Söz konusu karar, 23 Eylül 2010 tarihinde, Askeri Mahkeme¹ tarafından onanmıştır. Kararın ilgili bölümleri aşağıdaki gibidir:

“1. Askeri savcı, bazı tanıkların ifadelerini almıştır. Söz konusu tanıklardan bazıları ifadelerini terhis/ev adresi olarak belirttikleri yerlerde vermişlerdir. Askeri savcının kararıyla paralel olarak, tanıkların tamamı, müteveffanın, atış alanında, G-3 piyade tüfeğiyle kendisini vurduğunu söylemiştir. Bu nedenle, tanık beyanları göz önüne alındığında, olaylara ilişkin olarak tespit edilen gerçeklerin çelişkili olduğu söylenemez.

(...) iddianın aksine, adli tıp bilimine göre, bitişik atışın en temel özelliklerinden biri, giriş yarasının çıkış yarasından daha büyük olmasıdır (...)

221 no.lu zarfta bulunan fotoğraflarda görülen giriş yarasının etrafındaki yanık yüzey, atışın bitişik atış mesafesinden yapıldığını göstermektedir.

Yapılan otopsi sonucunda, müteveffanın olaydan önce alkol aldığı tespit edilmiştir. Ancak, davranışları ve arkadaşlarıyla konuşmaları dikkate alındığında, olay günü bilincinin tamamen yerinde olduğu anlaşılmaktadır. Bu nedenle, alkolün ağız veya burun yoluyla tüketilmiş olmasının herhangi bir önemi bulunmamaktadır. ”

1. Askeri Mahkemeler Kuruluşu ve Yargılama Usulü Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun (30 Haziran 2010 tarih ve 6000 sayılı) kapsamında, Askeri Mahkemelerin üç askeri hâkimle kurulacağı belirtilmektedir (karşılaştırınız, *Gürkan / Türkiye*, No. 10987/10, prg. 7, 8 ve 13-20, 3 Temmuz 2012).

ŞİKÂyetler

25. Başvuranlar, Sözleşme'nin 2 ve 13. maddelerine dayanarak, V.K.'nin ölümünün şüpheli olduğunu ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar, ilgili makamlar tarafından olayların incelenmesi aşamasında bazı önemli işlemlerin gerçekleştirilmemiş olması sebebiyle, yürütülen soruşturmanın yeterli ve etkin olmadığını dile getirmişlerdir. Başvuranlar, Adli Tıp Kurumunun raporunda, olayda kullanılan ateşli silahın tipinin ve özelliklerinin tanımlanmadığını ifade etmişlerdir. Ayrıca, başvuranlar, olay yerinde bulunan sekiz adet boş kovandan sadece müteveffanın silahından ateşlenen mermi kovanının tespit edilebildiğini belirtmişlerdir. Başvuranlar, diğer yedi kovanın da hangi silahlardan ateşlendiğinin tespit edilmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Başvuranlar, aynı zamanda, giriş deliğinin neden çıkış deliğinden daha büyük olduğuna ve çıkış yarası olduğu iddia edilen yaranın köşelerinin içe dönük ve giriş yarası olarak tanımlanan yaranın köşelerinin ise dışa dönük oluşuna ilişkin bir açıklama getirilmesi gerektiğini bildirmişlerdir. Başvuranlar, silah yarasının etrafındaki halkaların muayene edilmediğine ve ölüm sonrasında çekilen fotoğraflarda ve video kayıtlarında, müteveffanın yüzünde şişlik ve sıyrıkların görüldüğüne dikkat çekmişlerdir. Başvuranlar, V.K.'nin intihar ettiği esnada alkolün etkisi altında olduğunu ileri sürmüşler ve mübarek Ramazan ayında böyle bir şeyin nasıl olabileceğini sormuşlardır. Ayrıca, başvuranlar, müteveffanın normalde sağ elini kullandığına ancak tetiği sol eliyle çekerek intihar ettiğinin saptandığına dikkat çekmişlerdir. Bu bağlamda, başvuranlar, soruşturma makamlarının bağımsız ve tarafsız olmadıklarını öne sürmüşlerdir.

26. Başvuranlar, olayın bir intihar eylemi olduğu varsayılsa dahi, Taraf Devletin, V.K.'nin yaşamını korumak için gerekli önleyici tedbirleri almadığını ileri sürmüşlerdir. Ayrıca, başvuranlar, askeri yetkililerin V.K.'nin kaygılı ve huzursuz halini ve intihara meyilli olduğunu fark etmeleri gerektiğini belirtmişlerdir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

27. Mahkeme, ilk olarak, başvuruların şikâyetlerinin Sözleşme'nin 2. maddesi kapsamında usul ve esas yönünden incelenmesi gerektiği kanısındadır.

28. Normal şartlarda, ulusal makamların tespitleri Mahkeme açısından bağlayıcı olmasa da, Mahkeme'nin söz konusu makamların olaylara ilişkin tespitlerinden farklı bir tespitte bulunması için, bu hususta ikna edici unsurların mevcut olması gerekmektedir (bk. bu davaya uygulandığı ölçüde, *Klaas / Almanya*, 22 Eylül 1993, prg. 29-30, Seri A No. 269). Somut davada, Mahkeme, intihar eylemine ilişkin olarak ulusal makamlar tarafından sunulan açıklamalarla ilgili şüphe uyandıracak herhangi bir unsur bulunmadığını gözlemlemektedir.

29. Mahkeme, zorunlu askerlik hizmetinin ifası esnasında meydana gelen ölümler bağlamında, Sözleşme'nin 2. maddesi kapsamında öngörülen pozitif yükümlülüklerle ilişkin yerleşik içtihatlarında yer alan genel ilkelere atıfta bulunmaktadır (bk. örneğin, *Kılınç ve Diğerleri / Türkiye*, No. 40145/98, prg. 40-42, 7 Haziran 2005 ve *Abdullah Yılmaz / Türkiye*, No. 21899/02, prg. 55-58, 17 Haziran 2008). Mahkeme, Sözleşme'nin 2/1 maddesinin ilk cümlesinin, devlete yalnızca kasıtlı ve yasadışı ölüme sebebiyet vermekten kaçınması hususunda değil aynı zamanda egemenlik yetkileri içinde bulunan kişilerin yaşamlarını korumaya yönelik gerekli tedbirleri alması hususunda da yükümlülük getirdiğini hatırlatmaktadır. Ancak, insan davranışlarının öngörülemezliği göz önüne alındığında, pozitif yükümlülüğün kapsamının, yetkililere imkânsız veya aşırı bir sorumluluk yüklemeyecek şekilde yorumlanması gerekmektedir. Dolayısıyla, Sözleşme açısından, yaşama yönelik bir tehdidin mevcut olduğuna dair her varsayım, ilgili makamlara, söz konusu tehdidin gerçekleşmesine engel olmaya yönelik somut önlemler alma yükümlülüğü getirmemektedir. Pozitif yükümlülük, ilgili makamların, belirli bir kişinin yaşamına yönelik gerçek ve yakın bir tehdidin bulunduğunu

bildikleri veya bilmeleri gerektiği ve söz konusu tehdidi önlemek için kendilerinden makul olarak beklenen tedbirleri almadıkları hallerde ortaya çıkmaktadır. Mahkeme, bir kimseye yönelik tehdidin, kişinin kendine zarar verme riskinden kaynaklandığı bazı hallerde, yukarıda bahsedilen durumun söz konusu olduğunu tespit etmiştir (*Keenan / Birleşik Krallık*, No. 27229/95, prg. 90, AIHM 2001-III). Mahkeme, bir davayı yukarıda bahsedilen hususlar ışığında incelerken, yetkililere atfedilebilecek hatanın, basit bir değerlendirme hatasından veya tedbirsizlikten ibaret olup olmadığı hususunu da göz önünde bulundurmalıdır (yukarıda anılan *Abdullah Yılmaz*, prg. 57).

30. Mahkeme, somut davanın koşulları çerçevesinde, müteveffanın fiziksel olarak askerlik yapmaya elverişli olup olmadığı hususunun başvuranlar tarafından tartışmaya açık bir konu olarak dile getirilmediğine dikkat çekmektedir. Ayrıca, Mahkeme, dava dosyasından anlaşıldığı kadarıyla, askerin üstlerine durumu hakkında bilgi verildiği ve bu nedenle askerin bazı fiziksel eğitimlerden muaf tutulduğunu kaydetmektedir. Mahkeme, askerin, iddia edildiği gibi, elverişli olmayan fiziksel durumu, yani omuz çıkığı ve bel fıtığı rahatsızlıkları konusunda zamanında herhangi bir müdahalenin yapılmamış olmasının, askerin psikolojik durumunu etkilediği ve kötüleşmesine sebep olduğu varsayıldığında dahi, askerin intihar edeceğine dair yakın bir riskin öngörülmesinin neredeyse imkânsız olduğu kanısındadır (bk. *Kızılkaya Karşı / Türkiye* (k.k.), No. 12988/05, 17 Nisan 2012). Mevcut koşullarda, askerin kendine zarar verebilme riskinin makul olarak öngörülmesini sağlayacak herhangi bir unsur bulunmamaktadır. Askerde, psikolojik bir bozukluk veya sorun olduğuna dair herhangi bir belirti görülmemiştir. Mahkeme, askerin, fiziksel durumuyla ve genel olarak askerlikle bağlantılı kaygı ve kızgınlık hali ile ilgili olarak ise, bu unsurların yakın bir intihar riskinin göstergesi olduğunun düşünülmemeyeceği kanaatindedir (bk. *Ayan / Türkiye* (k.k.), No. 6376/10, 4 Ekim 2011).

31. Mahkeme, içtihatları uyarınca, Sözleşme'nin 2. maddesi kapsamında usul yönünden bir değerlendirme yapıldığında, olayın gerçekleştiği koşulların

belirlenmesini ve sorumluların tespit edilerek cezalandırılmasını sağlayacak nitelikte bağımsız ve tarafsız bir soruşturmanın yürütülmesinin, söz konusu madde kapsamında öngörülen bir yükümlülük olduğunu hatırlatmaktadır (bk. diğerleri arasında, *Çiçek / Türkiye* (k.k.), No. 67124/01, 18 Ocak 2005). Mahkeme, bu bağlamda, yürütülen ceza soruşturmasının, askerin ölümüyle ilgili gerçeklerin güvenilir bir şekilde ortaya çıkarılmasını sağlayacak nitelikte olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme, aynı zamanda, başvuranların iddialarının aksine, ilgili makamlarca, olayın gerçeklerinin ortaya çıkarılması bakımından önemli olabilecek herhangi bir sorunun ele alınmadığının veya herhangi bir işlemin gerçekleştirilmediğinin doğru olmadığını kaydetmektedir. Mahkeme, soruşturmanın yeterliliği ve etkinliği ve ayrıca soruşturma makamlarının tarafsızlığı ve bağımsızlığıyla ilgili bir sorunu gündeme getirecek herhangi bir eksikliğin söz konusu olmadığı kanaatindedir.

32. Dolayısıyla, başvuranların şikâyetleri, açıkça dayanaktan yoksun olduğundan, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy çokluğuyla,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

Stanley Naismith

Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi

Başkan

EK

1. Hayri KAMALAK
2. Meliha KAMALAK
3. Rıza KAMALAK
4. İbrahim KAMALAK